

גיליון 96

ינואר 2023 • טבת ה'תשפ"ג

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

בַּא לְבִרָה, יֵצֵא מִקֶּלֶל

חלק א'

טל ארליכמן

דבורה בר־שיר

אילנה בראון־ברוידא

ליאת דרור

אפי הלפרין

יפעת ינקוביץ

רות דורית יעקבי

מיכל סנונית

ארנינה קשתן

איריס שפירא־ילון

גיליון 96 מתחיל...

כמה פעמים אנחנו מתכוונים למשהו אחד והתוצאה יוצאת משהו אחר לגמרי, שלא התכוונו אליו - עד כדי ההפך הגמור?

הפעם ביקשנו להתמקד בדיוק במצבים וברגעים המביכים או המייאשים האלה. בגיליון זה תמצאו שירים וסיפורים על כוונות הפוגשות את המציאות, על ברכה שהתבררה כקללה, על קללה שהפכה לברכה ועל הניסיונות להיחלץ מהמצבים האלה.

הנושא שבחרנו זכה להענות רבה, וקיבלנו המון יצירות מרתקות. לכן גם בחודש הבא נפרסם גיליון עם עשר יצירות נוספות בנושא זה.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן־חור, רובי גורדון, עמליה ויניק

את הגיליון נפתח הפעם בשיר של מיכל שחר.

אדם מאבד את העולם / מיכל שחר

מִפְרִיָּה יֹאכַל לְחֶמּוֹ וַיִּשְׁבַּע	אָדָם מְאֵבֵד אֶת הָעוֹלָם
בְּזַעַת אָפּוֹ נוֹטֵעַ בְּרֶכְהָ. וְהִיא גּוֹמְלָת	וְאִישׁ אֵינּוּ קָם.
מִטּוֹבָה וְהִיא גּוֹמְלָת בְּשֹׁפֵעַ וּבְרֶכְהָ. אֶת פְּרוּתֶיהָ מְנִיכָה.	מְאֵבֵד הָאָדָם אֶת הַיָּקוּם
גָּפֶן, חֲשָׁה וּשְׁעוֹרָה, כָּרָם זִיתִים	וְאִישׁ אֵינּוּ נֶעוֹר וְאִישׁ אֵינּוּ עוֹשֶׂה מְאִים.
וְעֲנָבִים, רְמוֹנִים מְלֹא הַטָּנָא בְּרֶכְהָ.	

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

0096

בָּא לְבָרָה,
יָצָא מִקֶּלֶל
תלנ"א
ינואר 2023
טבת ה'תשפ"ג

01

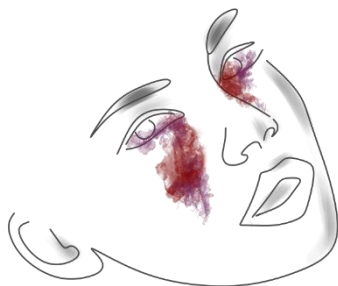
רות דורית יעקבי

האישה שמברכת אסור לה שתקלל

האִשָּׁה שְׁמַבְרֶכֶת אָסוּר לָהּ שְׁתַּקְלֵל
אֶפְלוּ יָמֶיהָ קְרוּעִים וּילְדֶיהָ נִלְקָחִים
עֲלֶיהָ לְהַמְשִׁיךְ לְבָרֶךְ גַּם אֶת הַחַוִּטִּים שֶׁהִשְׁתָּרוּ
הַיָּמִים בָּהּ נִטְעוּ עֲקָשׁוֹ הֵם נִחְרָטִים.

האִשָּׁה הַמְּבָרֶכֶת
אָסוּר לָהּ שְׁתַּקְלֵל אֶת הַיָּמִים הַמְדַמְמִים
הִיא הָאֵם הַמְּבָרֶכֶת אֶת הַחַיִּים
הִיא הָאֵם הַמְתַּאבְּלֶת עַל הַיְלָדִים
נִמְצָאת מְהֻלָּכֶת עַל גְּשָׁרִים שֶׁל אוֹר
מְסֻמָּנִים בְּנְרוֹת בּוֹעֲרִים
הוֹלֶכֶת בְּצַמָּתִים בַּיָּמִים הַפְּצוּעִים.

0096

בָּא לְבָרָה,
יָצָא מִקַּלָּל
תלמי א'
ינואר 2023
טבת ה'תשפ"ג

02

איריס שפירא־ילון

כן, לא שחור לבן

סרבת לי היום בבטחון,
"לא" ברור וכואב.

כשאתה מסרב
בעלבון האכזבה הצורב,
יש שאני שוכחת
להיות נדיבה,
להודות לך על ההקשבה
לגבולות שלך.
יכלת להקשיב רק לגחמות שלי,
לומר "כן", כפי שאני
מתאנה.

שמרת עלינו.

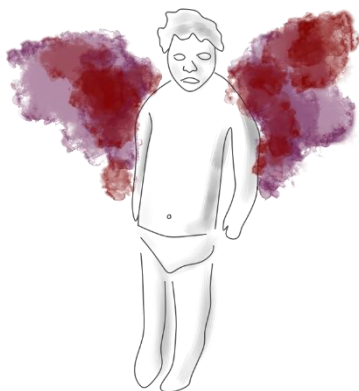

באפריקה

אֶפְשֶׁר לַעֲשׂוֹת כַּמַּעַט הַפֶּלַ.
לְרַכֵּשׁ נַעֲרָה מְקוֹמִית בַּעֲבוּר חֶפְזָן
פְּרוּטוֹת אוֹ שֶׁק תַּפְּוּחֵי אֲדָמָה, וְאִז לְהַחֲלִיפָהּ
בְּשִׁנְיָהּ. וְאֶפְלוּ בְּשִׁלְשִׁית. כְּתוּלוֹת כְּמוֹ שְׂאֵתָה אוֹהֵב
(שָׁלָא תַדְבַּקְנָה אוֹתָהּ רַחֲמֵנָא לְצִלָּן בְּאִידֵס וּבְמַרְעִין בִּישׁוּן).

אֶפְשֶׁר לְשַׁכַּב אֶתֶן מְתֵי שְׂמֵת־חֶשֶׁק. אֶפְלוּ פַעֲמִים—שְׁלוֹשׁ בְּיוֹם. הַסְּכַמְתָּן
הָרִי אֵינְנָה מְהִינָה חֶלֶק מִהַעֲסָקָה. וּבְתַנּוּחוֹת הָכִי פְּרוּעוֹת שְׁעֲלִיחָן תְּמִיד חֵלְמָתָּ
(כְּשֶׁבִין לְבִין מְמַלֵּץ לָךְ לְהַרְבוֹת בְּאֲכִילָה וְלִנְוִחַ הַיֵּטֵב כְּדֵי לְאָגֵר פֶּחַ לְעוֹד וְעוֹד וְעוֹד).

וְאֶפְשֶׁר גַּם לַעֲזוֹב בְּכָל זְמַן שְׂרוּצִים. לְזֹרֵק לְהֵן קָצֵת כֶּסֶף וּלְהַשְׂאִירָן לְבַד
אוֹ עִם תִּינוּק קֶטָן (וְאוּלַי אֶף עִם שְׁנַיִם—שְׁלוֹשָׁה). לְחַזֵּר אֲרָצָה
וּלְסַפֵּר לַחֲבֵרָה אֵיךְ הִתְנַדְּבַתְּ לְנִסְעַ לְמַדִּינָה הַעֲנִיָּה
בְּיוֹתֵר בְּאַפְרִיקָה וְהַצַּלְתְּ אֶת תּוֹשָׁבֵיהָ
הַנְּחָשִׁים וְהַפְּרִימִיטִיבִיִּים
מִמְחָלוֹת קִשּׁוֹת
וּמַרְעֵב.

שני משפטים קודם לכן

היא לכדה את עיניו מרחוק. חצאית גינס ארוכה, חולצה בגון תכלת אנמי שמשתלב בהרמוניה בגווניו התכולים של הגינס וכמו נוזל לתוך החצאית. חגורה דקה בצבע אדום חזק, נעלי עקב אדומות באותו גוון ותיק אדום קטן ותואם שמשתלשל מהכתף ונעצר במותן, בדיוק באותו גוון. שיערה החום גלש עד מחצית גבה. לפתע היא סובבה את הפנים לכיוונו. אף שאנשים רבים עמדו ביניהם הוא חשב שהיא הבחינה בו וחש כיצד פניו מאדימות ומקבלות את אותו צבע אדום שזיהה כעת גם על שפתיה. זו הפעם הראשונה שמישהי משכה את תשומת ליבו בגלל הלבוש. השילוב בין כל הפריטים שעל גופה ולא חיטובי גופה הם שהסעירו אותו. הוא היה רגיל שנשים יפות מושכות את תשומת ליבו. הוא גם היה רגיל לגשת לנשים ולהתחיל איתן בגלל המראה שלהן. אבל כאן, הרגיש, היה משהו שונה.

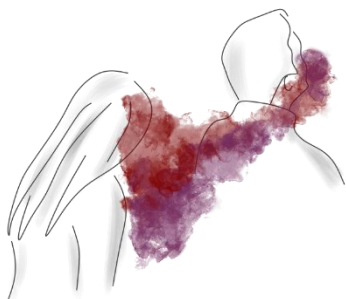
היא לא הייתה יפה. היא לא הייתה הטעם שלו בכלל והוא לא התכוון להתחיל איתה, אבל הוא חש צורך עז להחמיא לה. לא היה לו זמן רב להתמהמה עם המחשבות. ההופעה נגמרה, המלצרים סיימו לאסוף את שכרם ועוד רגע יתפזרו כולם. אם הוא לא ייגש אליה כעת, יישאר לנצח עם המשפט שכל כך רצה לומר ולא אמר. היו במוחו מספיק משפטים שנשארו איתו ולא הגיעו ליעדם. הוא לא רצה להוסיף לאוסף גם את המשפט הזה. הוא התחיל לפסוע לכיוונה ולא הסיר ממנה את העיניים כדי שלא תיעלם לו בין כל האנשים.

היא ראתה אותו פוסע לכיוונה. כבר בתחילת הערב, כשסקרה את כל הנוכחים, קלטתה אותו בזווית עינה. הוא לא נראה גבר מרשים במיוחד וגם הלבוש שלו העיד שהוא לא אנין טעם בכבדים, אך שילוב הצבעים אצלו היה מוצלח יותר משל גברים אחרים. הוא פילס את דרכו בין האנשים. ליבה החל להאיץ את פעימותיו. האם הוא בדרכו אליה? היא עמדה ושוחחה עם חברתה, מנסה לא להתבונן לעברו. הן חיכו שהמלצרית תחזיר להן את כרטיסי האשראי כדי שתוכלנה ללכת. חברתה דיברה אליה אך היא לא שמעה דבר. היא קיוותה בכל ליבה שהמלצרית תתעכב.

הוא הגיע אליה והיא סובבה את הראש לכיוונו. הוא הביט בעיניה שנראו כמצפות בהתלהבות למוצא פיו. הוא לקח נשימה עמוקה ואמר, "אני לא נוהג לפנות כך סתם אל נשים ולומר להן שהן לבושות יפה, אבל הייתי חייב להחמיא לך. את לבושה מאוד יפה".

היא הייתה מופתעת. היא לא ציפתה למחמאה כזאת על הלבוש שלה. היא אכן השקיעה והקדישה מחשבה לכל פרט ופרט ושמחה מאוד שהוא שם לב לכך, אבל לא ציפתה שזה מה שהוא יגיד לה. חיוך גדול של אושר התפשט על פניה. עיניה נצצו והיא עמדה להודות לו, אך לפני שהספיקה הוסיף, "אני לא אומר את זה כדי להתחיל איתך. את בכלל לא הטעם שלי, אבל הייתי חייב להחמיא לך על ההופעה".

החיוך שלה נשמת בבת אחת ופניה נפלו. המלצרית, שהיא ייחלה שתתעכב, גאלה אותה כעת כשהגיעה מהצד השני והושיטה לה את כרטיס האשראי. היא לקחה מהמלצרית את כרטיס האשראי, משכה את חברתה והחלה ללכת, מפנה אליו את הגב בהפגנתיות. היא סובבה אליו את ראשה ובפנים חתומות אמרה "תודה! אני לא נוהגת להתעלם כך מאנשים אבל אני חייבת ללכת". היא הרגישה כאילו הייתה צריכה לאסוף את כל הכוחות שאיפפעם היו לה ויהיו לה כדי לומר את המשפט הזה. היא שמרה על הליכה זקופה ונחושה עד שהיא וחברתה יצאו מהמקום במהירות, פנו לרחוב חשוך אחר – ואז בבת אחת שחררה את כל האוויר מגופה והתכווצה כמו בלון שברח מפי בעליו לפני שסיים את מלאכתו. לו רק היה עוצר שני משפטים קודם לכן, חשבה בליבה.

בנסיעה לנס ציונה חשב מיקי על השנתיים האחרונות. הייתי חרא בן, אמר לעצמו. אחרי שאביו חלה הפסיקה דרורה אימו להזמין אליה את המשפחה לארוחות שישי ובאופן כללי מיעטה להיפגש עם הילדים והנכדים.

מיקי ואשתו גלית ניסו להזמין את דרורה ואבי אליהם, אבל עם הזמן הבינו כי אין לקוחות בצד השני. אחרי שאבי נפטר, המצב החרף ודרורה בקושי השיבה לשיחות הטלפון של מיקי.

הפעם הוא לא התקשר, הוא פשוט החליט שבמקום לנסוע למשרד ברמת גן הוא יפגיע אותה. בכניסה לרחוב חש מיד בריח ההדרים המתקתק.

הבית עמד שם, נחבא בין תילי עשבים ירוקים שצמחו פרא מכל עבר ואיימו לחנוק אותו.

כעבור כמה נקישות על הדלת שלא הניכו שום תגובה, חשב לעזוב כבר. ואז הדלת נפתחה.

דרורה עמדה בחלוק דהוי, בשיער סתור שכנראה לא סורק ימים ארוכים ועיניים כבויות ועייפות שהסתירו להבה כועסת.

"מה אתה עושה פה?" שאלה בטון קצר.

"אפשר להיכנס קודם?" שם רגל בדלת ונכנס לתוך הבית, סופג את ניחוח הבית הסגור שלא אוורר זמן רב.

"אז?" המשיכה.

"מה?" שאל.

"למה באת?" הזעיפה את טון דיבורה.

"אסור לי לבקר את אימא שלי?" השיב וניסה להגניב חצי חיוך.

"אני לא יודעת. אחרי יותר משנה שלא היית פה, אז קצת מפתיע אותי לראות אותך ככה."

"שתי? להכין לך קפה?" שאל, מנסה להפיג את המתחחות.

"אם באמת היית מכיר אותי, היית יודע שאת הקפה שלי כבר שתיתי לפני שעתיים", סיננה.

כשהתיישב בכורסת הברד הצהבהבה שאביו היה נוהג לשבת בה כשצפה במשחקי הכדורגל, הרגיש שהוא פולש לחלקה אסורה, אבל טעם הקפה המריר משך אותו משם.

"אז מה שלומך?" הגביה את עיניו כדי לפגוש את עיניה של דרורה.

"רגיל, כמו אתמול ושלשום ולפני שלשום."

"מה זה רגיל? את מרגישה טוב?"

"אני לא אמות מחר, אם זה מה שמדאיג אותך", וקמה לכיוון המטבח, מביאה קופסת עוגיות חמאה שקופה.

"קח, זה לאה הכינה והביאה לי לפני כמה ימים."

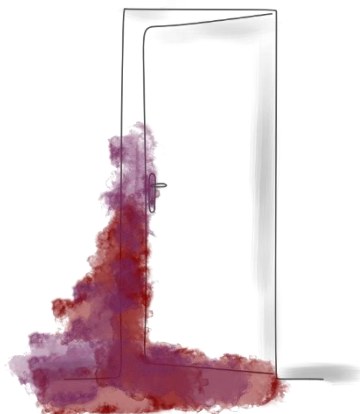
"אימא, אני יודע שלא ממש הייתי פה בשנה האחרונה מאז השבעה של אבא. אני פשוט.."

"פשוט מה?" הטיחה בו, "פשוט לא אכפת לך מאימא שלך?"

"לא, ממש לא", התגונן, זיעה החלה לעלות במצחו. "את יודעת, לא היה נראה שאת רוצה שום קשר או מגע. כל ההזמנות של גלית ושלי נדחו על ידיך, אז הנחנו שאת מעדיפה להיות לבדך. בואי, את די ניתקת את עצמך מכולם כבר תקופה ארוכה. אני כבר פחדתי להרים אלייך טלפון."

"עם אה שלך דיברת לאחרונה?" שאלה.
"כן, בטח, נפגשנו איתו לפני שבועיים בשבת בפארק."
"אתה יודע שהוא קופץ אליי פעמיים בשבוע?"
"גיא? אממ... לא ידעתי, הנחתי שהוא גם."
"הנחת שאם אני לא באה אליו, אז הוא לא בא אליי? טעית."
"ולהגיד לי, 'אני רוצה שתקפוץ אליי' לא יכולת להגיד?" ניסה להעביר את הכדור למגרש שלה,
"כמה שנים אתה מכיר אותי, אה? אני אחת שתבקש כזה דבר?"
"יודעת מה?" שינה פתאום את טון דיבורו ונעמד, "תמיד העדפת אותו. לא פלא שהוא ידע לבוא אלייך. הייתם תמיד מסתודדים בקצה החדר כשאני ואבא היינו צופים בכדורגל ומדברים על אני לא יודע מה. זה בכלל לא קשור אליי, זה קשור לזה שאת מעדיפה אותו ותמיד העדפת – ואת יודעת את זה."
"איך אתה מעז להגיד לי את זה? זה ממש לא נכון."
"כן? בתור בן אדם שמאוד כן עם עצמו, תהיי אמיתית ותגידי לי שאת לא נהנית יותר מהשיחות איתו, שאת לא נותנת לו כספים כל חודש, שהמתנות שלך לנכדים שלו לא גדולות יותר?"
דרורה השתתקה והתכנסה במקום מושבה בספה הארוכה. בפעם הראשונה זה זמן רב היא לא ידעה מה לומר.

בא לברך יצא מקולל

אני שומעת נקישות ?

3:33 אמצע הלילה, ירון ישן.

שוב נקישות. מביטה בעיניי. שלושה שוטרים במדים.

אני פותחת לאט. בטח שוב דינה התלוננה על השכנים מדירה 6.

דינה תמיד מזמינה להם משטרה כשהם רבים.

אני מציצה מהחריץ של הדלת.

"משפחת יהלום?"

"כן".

"אנחנו מחפשים את ירון יהלום".

"הוא ישן", אני לוחשת .

"אפשר בבקשה להיכנס?"

"לא, לא, אתם טועים זו הדלת הזאת". אני מוציאה יד רועדת ומצביעה על הדלת של השכנים.

"אנחנו מחפשים את ירון יהלום", השוטר מגביר את הקול .

"הוא ישן".

"תעירי אותו גבירתי".

"אני אקרא לו. אתם יכולים לחכות כאן ? אני לא לבושה".

"בסדר, אבל אל תסגרי את הדלת".

"ירון, ירון קום ! יש משטרה בדלת" \ אני אווזת בזרועו ומנענעת.

הם מדברים עם ירון ליד הדלת.

אני הולכת לבדוק את הילדים. מהדקת את השמיכות וחוזרת לסלון.

"אבל אני לא מבין למה ? זו בטח טעות". עיניו של ירון מכווצות, סימני שינה על לחיו השמאלית.

"בוא איתנו לתחנה, יסבירו לך הכול שם. עדיף שלא תתנגד ולא נצטרך להשתמש באזיקים",

השוטר הגבוה מהנהן בראשו והשניים האחרים מלווים את ירון לצאת מהבית.

ירון מסתכל בי ומשפיל מבט.

הוא לא מבין.

ואני ?

אני מבינה

עשיתי טעות

*

שעה קודם לכן הוא כתב לי

בפעם השנייה

הפעם הראשונה הייתה לפני שנה,

כבר אז אמרתי לו שאני נשואה

ועכשיו הוא כותב לי שוב...

"היי, מה שלומך?"

גשם בחוץ מחר, יום בחירות, ותכננו פיקניק עם רוני וגלעד בבוקר. מייד אחרי שנלך לקלפי ונצטלם עם הילדים.

ירון ישן חזק.

מה הוא רוצה ממני עכשיו, הנודניק הזה?

"היי, למה את לא עונה?" הוא מקליד

"משהו השתנה?"

"כתבתי לך. אני נשואה! תחפש רוקה. יש מלא!"

"לא מחפש סתם מישהי, פנויה או לא... זה לא מעניין ... אני בררן..."

"כתבתי לך בעבר, בעלי קורא את ההודעות שלי. אז חבל עליך", מנסה להרתיע.

זה לא עוזר. הוא ממשיך להקליד, "את יכולה להסתיר... בואי ניפגש לקפה (או לוויסקי), פגישה אפלטונית..."

גם נודניק וגם מסיים כל משפט בשלוש נקודות...

"ריגע, אשאל את בעלי", זה תמיד עובד. כשמכניסה את הבעל הם נעלמים.

"פחות..., כשלא לידו..."

"אני והוא אזוקים. זה רק לבוא איתו", מקווה להרתיע.

"הוא שוטר?" הוא שואל.

הוא ממש לא קולט מטאפורות.

חייבת להבריח אותו: "לא! הוא שייך לצד השני", מקלידה והוא כבר ענה: "גם אני באכיפת חוק ומסכויות, קצין משטרה... אבל אותר על הצטרפותו... ד"ש לבעל".

"אמסור לו. אם לא חוזרת אז..." מחליטה להסתלבט.

"חס ושלום".

"הוא תמר אומר שאם אבגוד, אז הוא מוכן שוב לשבת".

"חמור מאוד. בואי ניפגש... אגן עלייך".

"איך לך מושג עם מי יש לך עסק. הוא קצת מאפיונר. אם אתה מבין רמז".

"מבין... תחום עיסוקי... יודע להתמודד..."

תעשי גוגל, יחידת קראט רשות המיסים".

"מיסים הוא דווקא משלם, אפילו מעשר!

נותן כבוד לחוקי רשות המיסים ולרב שלו".

"אני נוטה לא להאמין. לא התייאשתי ממך. את סקסית בטירוף..."

הוא ממש הגזים, חייבת להשתיק אותו, "כן, גם בעלי אומר. רגע הוא רוצה להגיד לך על זה משהו שנייה...

הוא לקח ת'חגורה...

אוי

רגע...

אני סוגרת את הטלפון ומתפקעת מצחוק.

מחר בחירות. פיקניק. יאללה לישון!

אוי, שכחתי לקנות מפה לפיקניק, פותחת את הטלפון.

אני לא מאמינה. הוא שוב כתב? לא הבין?

"את חיה?"

למה את לא עונה?

שלא אשלח משטרה סתם".

"מה? לא! זה רק קצת כאב. אני רגילה".

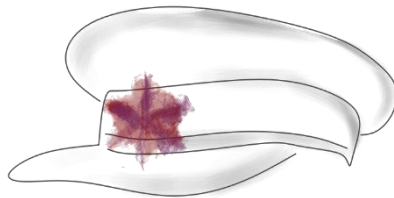
"אני מקושר.. סופר שלוש דקות וניידת אצלך... תבהירי..."

"מתקשר לחבר'ה בימ"ר אם לא משוכנע שאת בטוחה..."

אני מקלידה "סתםסם צחקתי נשואה ל..." אוי נגמרה הסוללה. אטען את הטלפון, יש לי חמש שעות לישון עד הפיקניק המעפן הזה.

אני שומעת נקישות?

מישהו בדלת?

0096

בָּא לְבָרָה,
יֵצֵא מִקַּלָּל
תּוֹקֵא
יְנוּאֵר
2023
ה'תשפ"ג
טבת

07

מיכל סנונית

קין

הייתי הַכֹּל והייתי קין
פַּעַם בָּאֵשׁ ופַּעַם בַּמַּיִם
אֲמִי שְׁלַחַנִי
אָבִי נָטַשׁ
לְפֶתַח חַטָּאת רוֹבֵץ
בְּנֶחֱשׁ.

הוּ קִין
אֵיד לֹא יִדְעֵנִי,
אֵתָה הַנֶּרְצָח.
אֲחִיד הַמָּת מֵעוֹלָם לֹא נִלְקַח.
וְאֵתָה עִם אוֹת קִין שְׁלֵד
וְאֲנִי עִם שְׁלִי,
הַכֹּל הִיִּיתִי וְקִין אֲנִי.

הוא עזב, מה יש פה להוסיף?

את התחנונים השמיעה. הצעקות נצעקו. אחרוני הוויתורים אסופים בשמיכת האבדון מתחת למיטה שבה ידעו לילות מְאָבִּידי חושים.

היא ישובה, אילמת, על הספה שכבר לא תדע את גופו המנוכר, שבה ומסרטטת במוחה את הרגעים שבהם אפשר שיכלה לעשות דבר-מה אחר.

כבר הילכה בעירום ברחבי הבית, בחלונות פעורים, כדי שהוא לא יימלט אל נשותיו. אהיה לך מופקרת, הינה, טול את ערוותי, עשה בה כרצונך המכאיב. אכרע לרגליך.

כבר הסכימה לנסיעותיו הארוכות אל נשים אחרות, להעמיד להן ולדות שגם הם ייכספו אליו בהיעלמו.

כבר זינקה אל הדלת לקבל את פניו בחלוק שקוף, לפתותו אל השולחן ובו הסעודה שאולי גם הפעם לא תהיה האחרונה ואז אל חדר המשכב הכמה אליו חודשים. והוא חולף על פניה, שהרי שקופה היא, אל עמדת הקריסה בספה, פולט את צרור הארס המוכר, מעלה את גירת הסעודה שאכל שוב בלעדיה, פורק את כיסיו מן המכשירים שאליה מעולם לא השמיעו קול, מצמיד מבטו הקר אל המסך, נעלם.

כבר צווחה את פקודת הגירוש, לְךָ לְךָ מביתי ואליו אל תשוב. די לי במרורים, שבעתי שיגיונותיך.

וכבר שבה ונכנסה בדלת משרדו חפוית לב, מְדַבֶּה בשארית כלימתה, משפילה מבטה מפני מחשופה התפוח של המזכירה התורנית, גוררת את נשימתה המקופלת אל חדרו, שולחת יד אל הידית ומגלה שהיא שוב נעולה. מי שם בפנים הפעם?

*

באפס נשימה הקימה עצמה מן הספה, גוררת את איבריה אל חדר היזכרונות הספורים, והשתרעה אל לילה ריק במיטה הנטושה. מאין יבוא עזרי?

ואז הופיע החלום.

יְלָתִי, אומרת לה אימה. מעולם בחייה לא פנתה אליה בזו הלשון – ילדתי.

גופה הנם מתרעד אל פלא הרגע. אימא כן אוהבת אותי. אולי.

ילדתי, ממשכה ומוסיפה האם מן המרחקים נטולי הזמן. ילדתי, הבנתי. היטב אני רואה עתה את עיוורוני אלייך. אַת משטמתי. את קוצר רוחי. את קנאתי. הידעת כי אביך אהב אותך בכל מאורו? לא יכולתי לשאת זאת. התייצבתי ביניכם. ובעודי משחירה את דמותך בעיניו, השנאתי אותך גם עלייך.

אני זוכרת את הימים שבהם עמדת אל מול המראה, קורעת מעלייך בגד ועוד בגד, חורצת פסי דם בזרועותייך היפות, נשטפת באינסוף דמעותייך, כורעת ארצה, משתחקת. שעות.

לא ידעת שאני צופה בך. הקפדתי לעמוד במסדרון בזווית שענייך לא תוכלנה ללכוד, נחרדת מן המראָה ומתמכרת לו. כך ידעתי שאביך כה יכעס על מעשייך שלא אצטרך להוסיף הרבה, אלא למנוע ממך את ארוחתך הבאה בשמו. ואת מגעי ואת הקשקשתי ואת חיוכי ואת החמלה המוחנקת כלפייך, כלפיי, כלפיו, כלפינו.

אני רואה את השכחה המשתקת שאליה צללתי. ילדתי. הפקרתי אותך. אני מצטערת. ליבי כואב.

בואי עכשיו, קומי, בואי אלייך מחדש. אל הילדה שהיית, יפתלב ועיניים. אוהבת. נוגעת. יודעת הכול. בואי אל הנערה שהונחת, שהונחתי, אספי אלייך את חלקיה הפזורים, לטפי את הכאב.

אני אהיה כאן איתך מעכשיו. קומי.

*

באחת התעוררה.

השמש אך החלה לעלות, האור המפתיע ברכותו חלחל אל רגליה והקים אותן כמעט בריקוד אל המראה.

שקטה ורועדת הרימה לאיטה את מבטא אל זרועותיה. והפעם, מאליה, נעה ידה הימנית אל רעותה השמאלית ומבלי דעת הבליחה ממנה תנועת ליטוף עדינה, לא מוכרת, מחליקה על פני הצלקות החיורות, נעצרת בהשתאות חדשה אל רגעי הזוועה האצורים בהן.

אימא, פלטה בלא קול. אימא.

0096

בָּא לְבֵרָה,
יָצָא מִקַּלָּל
תלנ"א
ינואר
2023
טבת
ה'תשפ"ג

09

דבורה בר־שיר

וכשנכנסנו לבקרך בבית החולים,
אחרי שילדת את אחי היחיד מת,
אמרתי לך, כמו שפכתא הנחתה,
יש לך אותי, אמא, למה את בוכה?
מעמק רחמך הקרוע פרצה בכחה,
אין לי שום דבר, כלום, הפל נגמר.
בת שמונה, אחרות קלמה ואימה,
הבנתי, קשה לה מדי גם בת יחידה.

0096

בָּא לְבָרָה,
יָצָא מְקַלֵּל
תלנ"א
ינואר 2023
טבת ה'תשפ"ג

10

ליאת דרור

קמופּלאז'

בְּלִילָה סוֹעֵר הַנְּעֻמָּה אֵלַי
הַיֵּשֶׁר מִן הַקֶּרֶב
חֲמִיצוֹת זְעֵתָיִךְ
לֹא יִכְלֶה לְמַחֵק שְׁפָתֶיךָ
קוֹיִתִי שְׁאִיתְּנוּת הַמְּשִׁיכָה
תְּכִיּוֹת אֶת עֵיפּוֹת הַחֶמֶר
בְּכֵל כְּפֹתוֹר שְׁפָרְמָתִי לְךָ
בְּקִשְׁתִּי לְחֹשֶׁף אֶת פְּחָדֶיךָ
לְקַרְעַ מִמֶּךָ זְכָרוֹנוֹת כּוֹאֲבִים
הַתְּרַתִּי אֶת חֲגוּרַת הַזֵּית
שֶׁנִּסְתִּי מִתְּנִיד
רְצִיתִי לִהְיוֹת אֲנִי – מִדִּיד
וְלִרְגָעִים אֲרָכִים
נִלְחַמְנוּ, הִשְׁלַמְנוּ וְנִכְנַעְנוּ.

“לְכָל מִלְחָמָה יֵשׁ סוֹף”
אֲמַרְתָּ לִּי בְעֵלוֹת הַשַּׁחַר
קִרְנֵי הַשָּׁמֶשׁ חֹשְׁפוֹ
אֶת הַפְּצָעִים שֶׁהוֹתֵרְתָּ בִּי
יַחַד עִם מְדֵי הַקֶּרֶב הַהוּא
שֶׁהִשְׁאֲרַת אֲצִלִּי
וְאֲנִי עֲדִין מִלְקָקָת.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־דחור
עורכת משנה: עמליה ויניק
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

twitter.com/motiv_magazine

motiv-magazine.co.il

info@motiv-magazine.co.il

facebook.com/motiv.magazine

bit.ly/motiv-whatsapp

bit.ly/motiv-youtube

[he.wikipedia.org/wiki/מוטיב \(כתב עת\)](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

instagram.com/motiv.magazine

יישומון "מוטיב" זמין להורדה חינם

